

Sygn. akt II UK 372/17

POSTANOWIENIE

Dnia 9 sierpnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z wniosku M.P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.
o przyznanie rekompensaty z tytułu utraty możliwości nabycia prawa do
wcześniejszej emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 9 sierpnia 2018 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego we W.
z dnia 24 listopada 2016 r., sygn. akt III AUa .../16,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we W. wyrokiem z dnia 24 listopada 2016 r. oddalił apelację wniesioną przez ubezpieczonego M.P. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w J. z dnia 25 kwietnia 2016 r., oddalającego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O. z dnia 4 maja 2015 r., którą odmówiono przyznania ubezpieczonemu prawa do rekompensaty z tytułu utraty możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury.

Ubezpieczony M.P. wniósł do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 24 listopada 2016 r., zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając mu naruszenie prawa materialnego, to jest: § 2 ust. 1 i § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., pkt 24, działu XIV,

wykazu A stanowiącego załącznik do wymienionego rozporządzenia oraz art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS w związku z art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych, a także naruszenie przepisów postępowania, to jest: art. 235 § 1 k.p.c. w związku z art. 233 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 233 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący, powołując się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podniósł, że jest ona oczywiście uzasadniona. Uzasadniając to twierdzenie, skarżący podkreślił, że „wielość zarzutów dotyczących naruszenia przez Sąd prawa materialnego oraz przepisów procesowych wskazuje na oczywistą zasadność kasacyjnej skargi”. Dodał, że przyjęcie tej skargi do rozpoznania uzasadnia w szczególności zarzut naruszenia art. 235 § 1 k.p.c. w związku z art. 233 § 1 k.p.c., zwłaszcza że w innej sprawie prowadzonej przed Sądem Okręgowym w J. przyznano prawo do rekompensaty świadkowi skarżącego, który był zatrudniony wraz ze skarżącym w tym samym czasie i w tym samym zakładzie pracy.

Końcowo skarżący stwierdził też, że w związku z charakterem jego pracy można było ustalić, że przez co najmniej 15 lat, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wykonywał on wyłącznie pracę, o której mowa w wykazie A, dziale XIV, poz. 24.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c.,

a jego uzasadnienie (sporządzone odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych) winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Wypada także przypomnieć, że zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone tą skargą orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437) i jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 1963 r., II CZ 3/63, OSPiKA 1963 nr 11, poz. 286). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777 oraz z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr 602695). Innymi słowy, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi

(por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, LEX nr 602638).

Zdaniem Sądu Najwyższego, oceniany w niniejszym postępowaniu wniosek skarżącego o przyjęcie jego skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia wyżej określonych kryteriów. We wniosku tym brak bowiem jakiegokolwiek wyводу prawnego, który zawierałby choćby szczątkową argumentację mającą na celu wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przez Sąd drugiej instancji przepisów prawa materialnego lub przepisów postępowania. Co więcej, skarżący w istocie poprzestaje na próbie podważenia przeprowadzonej przez ten Sąd oceny dowodów oraz dokonanych na tej podstawie ustaleń faktycznych, na co dodatkowo wskazuje odwołanie się nie tylko w samym wniosku, ale także w podstawach zaskarżenia do art. 233 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy podkreśla w związku z tym, że powoływanie się na błąd w przeprowadzonej ocenie dowodów i dokonanych na tej podstawie ustaleniach faktycznych, a tak czyni skarżący, formułując zarzut naruszenia art. 233 k.p.c., nie może być podstawą skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.), ponieważ ustalenia te są wynikiem swobodnej oceny dowodów dokonywanej przez sąd *meriti*. Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c., jest natomiast związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, co oznacza, że w przypadku poddania skargi kasacyjnej merytorycznej ocenie i tak musiałby uwzględnić owe ustalenia faktyczne przy rozpatrywaniu powołanych w skardze zarzutów naruszenia prawa materialnego, którego przepisy stanowiły podstawę prawną rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym wyroku. Z ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd drugiej instancji wynika zaś jednoznacznie, że tylko część prac nadzorowanych przez skarżącego mogła być zaliczona do prac wykonywanych w warunkach szczególnych, a chodzi tu przede wszystkim o spawaczy. Natomiast pozostałe nadzorowane przez niego prace nie są zaliczone do prac uciążliwych i szkodliwych dla zdrowia. Skarżący nie mógł zatem stale i w pełnym wymiarze czasu pracy zajmować się nadzorowaniem pracowników na oddziałach, w których jako podstawowe wykonywane były prace w warunkach szczególnych.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, iż skarżący

nie wykazał potrzeby rozpoznania jego skargi kasacyjnej. Dlatego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji swojego postanowienia.

kc